

SABIRSIZLIK ZAMANI

Sayı: Fiyat:
Nisan 4 TL

İçindekiler

Merhaba.....	2
Işık.....	4
Gerçek Hastalık.....	9
Değişim Şart.....	10
Kapitalizm Çöküyor, Yeni Bir Dünya Doğuyor!...	11
Aydınlığa Bilimle.....	16
Korona Günlerinde Eğitim Sistemi.....	19
Elimizde Büyük Bir Koz Var!.....	22
Gelecek Biziz.....	25
Gündemden Notlar.....	28
CoViD-19 Ve Kapitalizmin Çöküşü.....	30
Yollar Kapalı.....	36
Coronavirüs ve İşçi Sınıfı.....	37
Ne Okuyalım?.....	43

Merhaba sevgili dostlar,

Nisan sayımız ile yine birlikteyiz...

Yazımıza başlamadan önce geçtiğimiz günlerde sanatını özgürce icra edebilmek, konser yasaklarının sona ermesi, grup üyeleri üzerindeki baskıların son bulması talebiyle 288. gün ölüm orucunda kalan Grup Yorum solisti Helin Bölek ise ölüm orucunun 288. Gününde yaşama veda etti. Buradan bir kez daha haykırıyoruz, bir halkın türkülerini yapanlar, yasalarını yapanlardan her zaman daha güçlüdür demek istiyoruz, ayrıca dinci-faşist iktidarın çıkardığı infaz yasaının dışında tutulan ve salgın günlerinde büyük tehdit altında olan, faşizme karşı bilinciyle, yüreğiyle, devrimci iradesiyle savaşıyan tüm devrimci tutsakları selamlıyoruz!

Bildiğiniz gibi tüm dünyaya kısa bir sürede yayılan coronavirüsten kaynaklı zor günlerden geçiyoruz. Öyle ki coronavirüs kapitalizmin mevcut krizini giderek derinleştirirken, artık bu virüsten sonra hiçbir şeyin eskisi gibi kalamayacağını hepimiz hissederek olduk. Kapitalist devletlerin sözcüleri, evde kal çağrısı yaparak evde kalmamızı istiyor bizden, emek gücünü, alınterini satıp hayatını idame ettirmeye çalışan bizden! Sürekli dışarıda olmak zorunda olan bizden! Aslında hepimizin bildiği gibi, fabrika işçileri hala işe gitmek zorundalar, sabah çok erken saatlerde uyanıyor ve binlerce işçiyle neredeyse hiçbir önlem olmadan aynı çatı altında tüm gün çalışıyorlar. Devlet aslında bize evde kalın

demiyor, emekçiler ölebilir, yeter ki kapitalist ekonominin çarkları durmasın diyor. Devletin en tepesindeki zat halktan para istiyor, kalmakta olduğu beyaz sarayın bir günlük masrafı binlerce ailenin ihtiyaçlarını karşılayabileceği halde. Milyonlarca, işçi emekçinin yaşamı kapitalist devletlerin bu salgını engelleme kapasite, plan ve isteğinden yoksun olduğu olmasından ötürü tehdit altında.

İşte bu sayımızda yazılarımızın, tartışmalarımızın ana odak noktası coronavirüsü, kapitalizmin çöküşü ve bu krizin içinden nasıl çıkacağımız olacak. Bizlere evde kalın diyorlar, evde kalalım, evet. Peki ücretli izin? Parasız sağlık hizmetleri? Biriken borçlar? Faturalar? Kira? Emekçilere ekonomik destek? Bunları sadece talep etmekle kalmamalıyız. Sen dostum, eğer sesimizi duyuyorsan yalnız kalmayalım, dayanışmayı örelim. Komiteler, mahalle meclisleri, WhatsApp grupları, sosyal medya... Aklımıza gelebilecek her araç güçlerimizi birleştirmemize yardım edecek!

İşte mücadeleyi büyütme inancı ve kararlılığıyla liselilerin, üniversitelilerin, genç işçilerin sesi olmak amacıyla çıkardığımız fanzinimizin bu sayısında sizlerle paylaşacağımız gündeme dair yazılarımızı okumanızı heyecanla bekliyoruz. Bunun dışında gündemden notlar, öykü, kitap ve film önerilerimiz de sizleri bekliyor olacak. Sen de bizlerle yazılarını, okur mektuplarını, çizimlerini, önerilerini paylaşmak, bizlerle tanışmak istersen sosyal medya hesaplarımızdan bize ulaşabilirsin.

Şimdilik söyleyeceklerimiz bu kadar. Bir sonraki sayıda tekrar görüşmek dileğiyle. Bizi takipte kal...

Işık

Mişa Faliz

Yine gece geç saate kadar uyuyamamıştı. Ev arkadaşı da şehir dışına çıkmıştı üstelik. Yeni yaşamına alışmaya çalışıyordu. Ne bu şehre alışıktı ne de insanlarına, yardım isteyebileceği kimse yoktu. Yalnızdı, o saçma alışkanlıkları ve paranoyaklığından kurtulamamıştı.

Evde 2 adım atıyor ve birden arkasını dönüp biri var mı diye kontrol ediyordu. Her şey alışkın olmadığı kadar sessizdi. Bir şarkı açtı, bir sigara yaktı. Uzaktaki sevdiğini düşünmeye başladı, gözlerini yumdu, birlikte oldukları zamanları hatırladı, bu çalan birlikte söyledikleri şarkıydı. Sonunda gerginliğini atmıştı üzerinden. Bu paranoyaklığa bir çözüm bulmuştu kendince, sevdiğini düşünmek... Masadaki

kitabına baktı: “Felsefenin Temel İlkeleri: Diyalektik Materyalizm” birden utandı, bu kitabı ilk harfinden son harfine kadar okuyup defalarca tartışmıştı, ama az önce evde cin var mı diye kontrol etmişti, bu ironik olayın verdiği utançla gülümsedi, utanınca hep gülümserdi zaten. Sigarasını içmeye devam ediyordu ki birden kapının çalmasıyla irkildi. Kalbi çok hızlı atmaya başlamıştı işte, elleri titriyordu, kapıya doğru gitti “Kim o?” - ses yok. Hemen balkona çıktı etrafta kimsecikler görünmüyordu. Zaten kapkaranlıktı. Oturdu, derin bir nefes aldı. Kapıyı açmaya cesareti yoktu. Artık sokaktaki ve apartmandaki her tıkırtı onun için bir tehditti. Rüzgarın esişi bile

korkutuyordu onu. Nerden çaldı bu kapı diyip küfür etti. Sigarası da bitmişti. Tam düşüncelere dalacakken kapı tekrar çaldı. Mutfağa koştu bir bıçak aldı eline. Parfümünü de aldı. “Kim o?” - Yine ses yok. Balkona koştu, köşede 2 tinerici vardı. Elleri titriyordu, gidip su içti. Halil’i mi arasaydı, onunla da yeni tanıştığını düşündü, olsun Serap’ın sevgilisiydi, hem evi de yakındı, ayıp olur bu saatte diye düşündü ve oturdu. Serap tam gidecek zamanı bulmuştu sanki. Kapıda beklemeye başladı. 10 dakika bekledi ses yok. Bıçağı yerine koydu ve tekrar oturdu. Kapı tekrar çaldı kapıya koştu. “Kim o? Benim benim, Halil.”

Derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. Bir süre bakiştılar. Elinde bir buket çiçek, leş gibi rakı ve sigara kokusu, baygın bakışları, kirli sakalı ile Halil karşındaydı. Şaşkına dönen Eylül açıklama bekliyordu, çok kızmıştı. Derken Halil konuşmaya başladı “Eylül,

be”- yutkunmaya çalıştı, gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. “Sus, tamam hemen içeri gel. Ben sana kahve yapıyorum.” Halil’i oturttu küllüğü önüne koydu ve kahve yapmaya gitti. Şimdi kızgınlığı tamamen gitmişti, içine bir ateş düşmüştü “Dağ gibi adam ne hale gelmiş” diye düşündü, sonra kendine kızdı. “Sen onun annesi değilsin, öyle davranmayı kes!” Evet gerçekten değildi, ama anaç yapısı buna izin vermiyordu. Birinin derdini kendine dert edinişi, herkesi mutlu etmeye çalışması ve yemek için aldığı şeyleri önce yanındakilere yedirip son kalan parçayı yemesi, ince giyindiklerinde kızması ile yıllarca arkadaşlarının ona gülümseyip “Tamam anne, olur anne” demesi içten içe onun da hoşuna gidiyordu aslında.

Kahveyi önüne koydu, üstünü düzeltti ve oturdu. Halil’e baktı, gülümsedi, sigarasını yaktı. Kahveden bir yudum aldı. Meğer Halil çiçeği kapının önüne bırakıp kaçıyormuş, sonra kontrol etmeye

geldiğinde çiçeğin hala orda olduğunu görünce tekrar çalışıyordu. Şimdi her şey yerine oturmuştu. Serap'a bunları anlatmak için sabırsızlanıyordu. Daha bugün ayrılma kararı almışlardı Serap da çok kötüydü gitmeden önce.

“Ben onu çok seviyorum Eylül, o beni sevmese de olur, hem Nazım ne demişti, sen elmayı seviyorsun diye o seni sevmek zorunda mı? Hayır, hayır sevmesin beni. Biz ayrıldık bugün, haberin var mı? Ama olsun, ben yine de seveceğim onu, bu çiçekleri beni affetsin diye almadım. O bunu hak ediyor. Kendimize layık gördüğümüz kişi, insanlığa layık gördüğümüz kişidir aslında.” Gözlerinden yaşlar döküldü, sigarasından bir nefes çekti. Odada birbirini tanımayan iki insan oturuyordu. Eylül sustu, gözünden birkaç damla yaş aktı, gizlice sildi. Yüzünü avuçlarının arasına aldı, bir süre öyle kaldı ve kafasını kaldırdı. “Lütfen ağlama, ilişkiler sonsuza kadar sürecek diye bir şey yoktur.”

“Evet, haklısın. Ama ben ondan vazgeçemem ki. 17 yaşında evden kaçıp İstanbul'a gittim, ailemi, her şeyi bırakıp. Çocukluğumu bıraktım ben orda. Makineler arasında büyüdüm, kardeşlerimi bıraktım orda, ailemi, her şeyi. Pişman değilim, böyle olması gerekiyordu. Sonra buraya yerleştim, ama hep bir şeyler eksik yaşamaya devam ettim. Bizim memleket nasıl kokar biliyorsun değil mi, zeytin ağaçları, tandırda pişen o ekmekler, defne ağaçları, Asi... Ben tüm bunlardan mahrum kaldım yıllar boyu. Sonra onu buldum, memleket kokuyordu, gözleri, elleri. Nasıl vazgeçebilirim ki, bir insan memleketinden vazgeçer mi? Ben son defa aşık oldum, bu son biliyorum, onu da kaybedersen beni yaşama bağlayan ne kalır... Benim hayatım şu karşıdaki tablo işte. Şu odaya bak, kitaplık var içinde, bir adam var uzanmış, masanın üstündeki çiçekleri görüyor musun, ne kadar güzel

değil mi? Başıyla onaylamasını bekleyip devam etti. “Bu tabloyu güzelleştiren şey ne biliyor musun? Orda yanan bir lamba var bak, her yeri aydınlatıyor, onu kaldırsan hiçbir şey görünmez odada, işte Serap bu lamba gibi. O olmasa ben bir hiçim.” Eylül kahvesinin son yudumunu aldı, çok etkilenmişti, bir süre düşündü ve “Güneş açarsa lambaya gerek kalmaz.” Halil ona şaşkın şaşkın bakıyordu. “Ama bu sadece benzet-” diyemeden Eylül devam etti. “Sen hayatını neye benzetirsen benzet güneş hep vardır değil mi? Lamba da vardır, ama sadece bir süreliğine, hem ya elektrikler giderse, hava bulutluysa ve de ayışığı yoksa?” Halil’in şaşkınlığı giderek artıyordu, Eylül bu içkili kafayla beni nasıl anlatsın diye düşündü ve devam etti. “Birinin seni aydınlatmasını beklemen çok normal ama bir süre sonra kendi kendine bunu öğrenmelisin yoksa hiçbir zaman kimseye ışık

olamazsın.” Halil’in gözleri parladı, bir süre sustular ve Eylül’ü incelemeye başladı, anlamsız bakışlarla boşluğa dalıyordu sürekli, bacak bacak üstüne atmış, keyifle sigarasını içiyordu, hafif etine dolgundu, suratı kalemle çizilmiş kadar güzel, saçları kısa ve canlı, kendi de özgüvenli, zeki, hemen onu erkek kardeşiyle tanıştırmak istiyordu. Eylül devam etti. “Semiz otunu bilir misin?” Halil başıyla onayladı. Eylül gülümseyerek “Küçükken dedemlere giderdik yazları, köye, ailecek. Ben daha çok küçüktüm tabii, evlerinin yanında küçük bir bahçe vardı, biber domates ekerlerdi. Ben de dedemlerde ne zaman sıkılsam aşağı inip çıkan semiz otlarını koparıp ineğe yedirirdim. Tabii dedemler bu durumdan çok memnun oluyordu, sonuçta ben yapmasam onlar yapmak zorunda kalacaktı. Ama hep merak ederdim kim ekiyor bunları diye, sonuçta koparıp

atıyorlar. Sonra bir gün yengem yanıma geldi ben toplayıp ineğe yedirecektim. Topladığım tüm semiz otlarını aldı, iki tane de domates kopardı. Ben şaşırdım tabi, yenildiğini bilmiyordum, inek yemeğiydi benim gözümde. Neyse yedik işte beraber çok da lezzetli. Ben de her bulduğum semiz otunu yıkayıp ekmek arası yapıyordum, biraz salatalık ve domates koyup. Ama hala bu otları kim ekiyor o bahçeye bulamamıştım. Bir gün yine topladım, yıkarken bir baktım elime miniminnacık toplar dökülmüş, anneme sordum bu ne diye, kızım bu tohumu dedi. Şaşırdım. Meğer ben ekiyormuşum o semiz otunu, rüzgar ekiyormuş, o bahçeden geçen herkes ekiyormuş o semiz otunu. Kendi kuruyunca tohumlarını bırakıyormuş toprağa. Biz de öyleyiz işte, hayatımızdan geçen her kişi, tohumlarımızı serpiyor etrafa, öyle güçleniyoruz. Bazen küçük bir rüzgar esiyor,

belki fırtına kopuyor, ama kötü şeyler olmasa iyi olanların farkına nasıl varabiliriz, Serap'la bitti diyorsun, ona elinde bir çiçekle geliyorsun, hem de o bunu hak ettiği için. Ayrılmasaydınız da aynı şekilde gelir miydin, ya da yaptın mı daha önce bunu?" Halil Eylül'ün konuşması boyunca onu gülümseyerek dinlemişti. Ayağa kalktı gitme vaktiydi, ama eşyalarını toplarken konuşuyordu. "Keşke saat geç olmasa da sana dışarıda yemek ısmarlayabilsem, aslında bira da olabilir. Her neyse, temel eğitimini güzel almışsın, senden de güzel bir öykücü olacağına eminim, 11 yıl profesyonel devrimcilik yaptım, daha önce kimse bana diyalektiği bu kadar güzel anlatmamıştı. Tanıştığımızı memnun oldum derler ya, ben şimdi gerçekten memnun oldum. Umarım sen de olursun." Elini uzattı. Eylül kafasını eğip sırttı, Halil'in elini sıktı. Artık odada iki yabancı yoktu.

Gerçek Hastalık

Bildiğiniz üzere koronavirüs nedeniyle okullar üç hafta tatil edildi. Öğrenci yurtları apar topar boşaltılıp, yurtdışından gelenler için karantina yurdu olarak kullanıldı. Gecenin saat dördünde yurttan çıkarılan öğrenciler zor durumda bırakıldı. Karantina bölgesi olduğu için yurttan kalan eşyalara el konuldu. Bu konuda mağdur olan öğrencilerden biri de benim. Yurttan çıkarken

eşyalarımı dolabımda bırakıp gitmek zorunda kaldım. Daha sonra gelip alabileceğimi düşünmüştüm. Fakat karantina bölgesi olduğu için yurda girip eşyalarımı alamadım. Corona virüsten korunmak için alınan 'önlemlerden bir

tanesi bu'. Fakat bu önlem etkili olmamakla beraber bir çözüm de değildi. Asıl hastalığın sistemin kendisi olduğunu asla unutmamalıyız. Kapitalist sistem yıkılmadığı sürece hastalıklara köklü bir çözüm bulunmayacak. Bu sistemde hastalıklar her zaman vardı. Veba, İspanyol gribi, Sars ve şimdi de corona. Bu hastalıklar birçok can kaybına neden olmuş ve koronavirüs gibi hala olmaya devam eden hastalıklardır. Kapitalist devletlerin bu hastalığı önleyip emekçileri kurtarmak için ne bir planı, ne de böyle bir isteği vardır. Hastalıkların tek çözümü tüm kaynakların toplum için kullanıldığı sosyalist bir sistem ve özgür bir yaşamdır. Sağlıklı ve özgür bir dünya için sosyalizm mücadelesini yükseltelim!

Adana'dan Bir DÖB'lü

Değişim Şart

Merhaba. Ben üniversite sınavına hazırlanan mezun bir öğrenciyim. Son zamanlarda gündemde olan Covid-19 virüsü yüzünden okullar tatil edildi. Okulların tatil edilmesiyle beraber benimle birlikte sınava hazırlanan birçok öğrenci zor durumda kaldı. Bu süreçte lise son sınıf öğrencilerin in müfredatta olup da derste işlenmeyen bazı konular sınavdan kaldırıldı. Fakat daha önceden konulara çalışmış olan mezun öğrencilerin emeği boşa gitti. Aynı zamanda Haziran ayında yapılacak olan TYT-AYT sınavları daha geç bir tarihe ertelendi. Bu durum bizleri oldukça endişelendiriyor.

Ayrıca internet ve tv üzerinden yapılan uzaktan eğitim derslerinin verimli olmağını düşünüyorum. Ders aralarında gösterilen ilahiler, Adnan Menderes'in öldürülmesi, kafa kesme görüntüleri vs. öğrencileri oldukça olumsuz etkiliyor. Dinci gerici bir eğitim sisteminin olmasını istemiyorum. Kapitalist eğitim sistemi bizi geleceksizliğe sürüklüyor. Geleceksizliği ve yoksulluğu yaratan, hastalıkların önünü alamayan kapitalist sistemin kendisidir. İhtiyacımız olan şey değişimdir. Bu sistemin ortadan kaldırılması ve yerine daha insanca bir sistemin gelmesidir.

Antakya'dan Bir DÖB'lü

Kapitalizm Çöküyor, Yeni Bir Dünya Doğuyor!

K. Taylan Kızıldağ

Coronavirüs felaketi son dört aydır dünya gündeminde en tepedeki yerini koruyor. İnsanlığın başına gelen birçok korkunç felaketten birisi olarak yerini alan

Coronavirüs salgını dünya genelinde Antartika dışında 6 kıtaya yayılmış durumda. Bir milyondan fazla

insana bulaştığı

ifade edilen virüsten kaynaklı Dünya Sağlık Örgütü'nün açıkladığı rakamlara göre 60.000'den insan hayatını kaybetti ve bu rakamlar artmaya devam ediyor. Aralık ayında Çin'de tespit edilen virüsün hızla dünyaya yayıldığına tanık olduk. Çünkü emperyalist-kapitalizmin ekonomik, ticari, mali olarak bu kadar iç içe girdiği günümüzde bu salgının sadece Çin'le sınırlı kalmasını beklemek saflık olurdu. Hastalığın Çin'in ardından Güneydoğu Asya ülkelerine, ardından Ortadoğu'ya, Avrupa'ya, Afrika, Kuzey Amerika ve Latin Amerika'ya yayılış hızı ve ölümlerin artış oranı öylesine büyüdü ki kendi egemenlikleri ve çıkarları

dışında hiçbir şey düşünmeyen kapitalist dünya emekçi halkların ve işçi sınıfının alttan gelen baskısıyla göstermelik de olsa bir dizi önlem almak zorunda kaldı. Emperyalist ABD ve Avrupa'nın temsilcilerinin insan aklıyla alay eden açıklamaları onların vahşi yüzünü ve bu salgının emekçiler için bir yıkımı ifade ederken sermaye sınıfının ölen, açlığa mahkum olan geniş emekçi kesimleri umursamadığı bir kez daha açığa çıkıyordu. Diğer taraftan salgının daha başlangıç aşamasında bu açıklamaları yaparken, kapitalsit ekonominin tıkr tıkr işleyeceğini, bunun kendileri için bir sorun teşkil etmeyeceklerini düşünüyorlardı. Ancak gerçek anlamda burjuva ideolojilerin sınırlı, dar bakış açısının yüzlerine sert bir tokat vurduğunu gördüler. Virüsün bu inanılmaz yayılış hızı ekonomik, ticari, iktisadi olarak bu kadar iç içe geçmiş ve birbirine ciddi anlamda ihtitaç

duyduğu bu kapitalist sistemde sınai üretimin, ticaretin durması, kapitalist sistemin mezar kazıcısı olan işçi sınıfının geniş

kesimlerinin açlıkla yüz yüze kalması anlamına geliyordu, öyle de oldu. Sistemin çökmesini engellemek için kapitalist devletler işçileri zorla çalıştırmaya, ücretli izne çıkarmamak için birbiriyle yarıştı. Elbette işçi, emekçilerin tepkisi gecikmedi. Tunus, Lübnan, İtalya, İspanya, Fransa, El Salvador gibi birçok ülkede işçiler ücretli izin hakları için greve çıktılar, açlığa, yaşamdan kovulmaya, kapitalist iktidarların ikiyüzlülüklerine karşı sokakları doldurdular. “Açlıktan öleceğimize, coronvirüsten ölürüz daha iyidir” diyen Lübnanlı

emekçiler dünya proletaryasının öfkesini ve artık yaşamak için harekete geçmek zorunda olduğunu, kaybedecek bir şeyi kalmadığını açıkça ifade eden sözlerdir.

Gelelim yaşadığımız topraklara... Dinci-faşist iktidarın sürecin başından beridir hiçbir önlem

almadığı, tehlikenin giderek yaklaştığı zamanda bile harekete geçmediği herkes tarafından biliniyor. Giderek artan hatta patlayarak ilerleyecek bir hale

gelen koronavirüs salgınına durdurmak için işçilere ücretli izin vermeyeceği, emekçiler için göstermelik birkaç ekonomik önlem açıklamanın dışında gerçek anlamda işçilerin hayatını korumak yerine, evde açlığa, borca mahkum edilen yoksullara kolonya, sabır ve duayı telkin etmeyi en başından tercih ettiler. Çünkü Türk tekelci sermaye sınıfı da, onun iktidarı da tıpkı Avrupa ve ABD’li emperyalistlerin gösterdiği yolu takip ediyor, üretimin durmaması için elinden geleni yapıyor. Geçtiğimiz günlerde Kocaeli valiliğinin üretimin işçiler tarafından durdurulup, eylem yapmanın yasaklandığını söylemesi ve tepkilerin ardından bunu geri çekmesi onların bu konudaki niyet ve isteklerini açıkça ortaya koyuyor. Devletin en yetkili ağzından IBAN numarası verilip para istenmesi, test kitlerinin zenginlere parayla satılması, işçi emekçilere evde kal çağrıları yapılırken, kiralarnın, faturalarnın, banka borçlarının iptal edilmemesi toplumda ciddi bir öfke birikimine yol açmış

durumda. Sağlık emekçilerini 24 saat çalıştırıp, sermayedarların iflas etmesini engellemek için milyarlarca liralık destek paketleri açıklarken, emekçilere kırıntıların verilmesi emekçi sınıflar nezdinde artık kaybedecek bir şeyin kalmadığını ifade ediyor. Gerçek vaka sayısının gizlendiği, sosyal medyadan dinci-faşist iktidarın pervasızlığını ve umarsızlığını eleştiren insanları gözaltına aldırان dinci-faşizm geri adım atacak şansı olmadığını biliyor. Salgının yayılmaya başladığının ilan edilmesinin ardından, en geniş önlemleri almak yerine öğrenciler yurtlarından edilip, yerine karantinaya alınacak kişiler yerleştirildi. Uzaktan eğitimde öğretmen olarak çıkıp konuşanların Ensar vakfından olan dinci-faşistlerin olduğu, çocuklara idam videoalarının izletildiği bir ortamda egemenlerin iğrenç yüzünü bir kez daha gördük. Geniş emekçi kesimler can derdine düşmüşken infaz yasasında tecavüzcüleri ve uyuşturucu baronlarını salıverecek maddeleri geçirirken, devrimci tutsakları zindanlarda ölüme terk ederken, Kanal İstanbul projesi için ihaleleri başlatırken bu

pervasızlığın,
ikiyüzlülüğün,

sermayeyi kurtarma
çabasının emekçilerin
gözünden kaçtığını
kimse iddia edemez.

Sosyal medyada dinci-
faşizm karşıtı hashtaglerin

yüzbinleri bulduğu, bir tır şoförünün çektiği videonun milyonlarca izlendiği böylesi bir dönemde hem gençliğin, hem de emekçilerin zekası giderek keskinleşiyor ve geniş kesimler sosyo-ekonomik yaşam koşullarının itkisiyle giderek politikleşiyor. İşte tam da böylesi bir süreçte

sermaye sınıfının belli kesimleri ve sosyal reformistler işçi sınıfının mücadelede öne çıkacağı, dünya halkları gibi yaşadığımız topraklarda da halkların sokağa akacağı günlerin uzak olmadığını bildiği için şimdiden sermaye sınıfını uyarıyor ve hareketin yönünü saptırmak için çabalıyor. Halk TV gibi sermaye sınıfının faşist bir partisine ait bir kanalda her gün ama her gün programlarda sınıf mücadelesinin keskinleşeceği, sosyalizm, devrim gibi tartışmaların yapıldığına tanık oluyoruz. Bunun bir yanı hem gelişecek hareketin yönünü saptırmak hem de sermaye sınıfı ve faşist devlete gidişatın ciddiyetini anlatmaya çalışmaktır. Peki böylesi bir dönemde Leninist gençlik ne yapmalı sorusunu sormak önem kazanıyor?

Leninist gençlik yaklaşan fırtınada gençliğe devrimci iktidar ve sosyalizmin bütün acılara son vereceğini bıkmadan, usanmadan bütün araçları kullanarak anlatmalıdır. Özellikle sosyal medyanın ve dijital tartışma platformlarının öne çıktığı, sıklıkla kullanılır olduğu bugünlerde etkin bir sosyal medya kullanımı, canlı yayınların, e-panellerin, e-forumların yapılması, video konferans aracılığıyla tartışmaların düzenlenmesi büyük önem arz ediyor. Ve böylesi bir dönemde emekçi semtlerde işçi sınıfıyla, emekçilerle birlikte örgütlülüklerin yaratılması, ajitasyon ve teşhir çalışmalarının örgütlenmesi, mahallelerde devrimci işçilerin öncülüğünü çektiği #yaşamısavunmakomitelerinin kurulmasında aktif rol üstlenilmesi, her alanın en iyi şekilde değerlendirilmesi gerekiyor. Bugün sosyal-reformistlerin ortaya koyduğu salt hükümet karşıtı yaklaşım kabul edilemez, çünkü bir bütün olarak kapitalizmin kendisi bu feketi engellemek bir yana geniş kesimleri yıkıma sürüklüyor. Bundan dolayı faşizmi ve sermaye egemenliğini teşhir eden, devrimci iktidar ve sosyalizm için mücadeleyi büyütme çağrılarını büyütme için çalışmalarımızı yoğunlaştıralım!

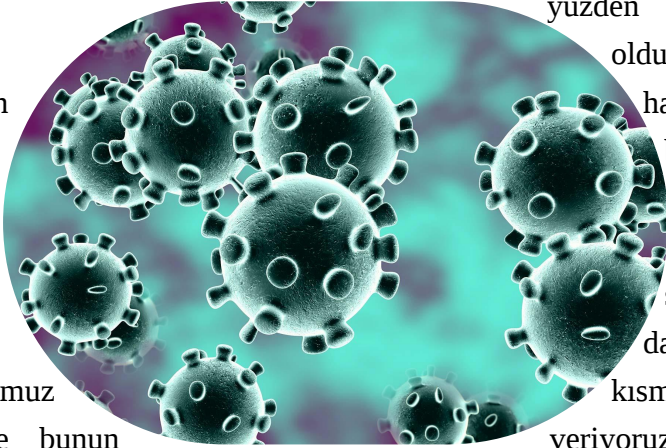
Aydınlığa Bilimle

"Söz konusu bilimse, binlercesinin otoritesi, tek bir kişinin mantıklamasından değerli değildir."

-Galileo Galilei

Dünya genelinde yaşanan bilime olan ihtiyacımızı ve bilimin koronavirüs salgını yüzünden yaşamın vazgeçilmez gerçeği hepimiz zor günler geçiriyoruz. olduğunu anlamış olduk. Bu

'Hepimiz' yüzden her ay kelimesini olduğu gibi, kullanırken olduğu gibi, tereddüt hatta daha etmiyor büyük bir değilim, hevesle, bu çünkü ayki içinde sayımızda bulunduğumuz da 'bilim' ülkede ve bunun kısmına yer veriyoruz. Öncelikle

gibi diğer birçok kapitalist ülkede bu salgın sayesinde ülkemizde virüsün bile sınıfsal olduğunu, bilimin desteklenmediği ve geri "Evde kal" sloganlarının işçi ve planda kalmış olduğunu emekçiler için hiçbir güvence gördüğümüzden bahsetmek getirmediğini ve asıl zor günler istiyorum. Ama buna sadece virüsü geçirenlerin onlar olduğunu yok edecek aşının bulunamaması görüyoruz. İşte bu zor günlerde ya da ölümlerin artması şeklinde hiçbir zaman olmadığı kadar bakmak doğru olmaz. Asıl

bakmamız gereken yer, eğitimin yetersizliği yüzünden bilinçsiz büyüyen veya büyümüş olan insanlardır

. Sosyal medyada çoğu kişi hiçbir bilimsel açıklaması ya da kanıtı olmamasına rağmen

virüsü engelleyeceği söylenen ilaçlara ya da bitkilere inanıyor ve bunları uyguluyor. Örneğin birkaç

hafta önce sosyal medyada birçok

ünlü ve fenomen

virüsü yok edecek bir

ilaç bulunduğunu

söyleyip,

bunları paylaşıp,

sadece reklam

yapmak ve para kazanmak için bilinçsiz olan halkın hem parasını

hem de sağlığını hiçe saydı. Bu örnekler daha da çoğaltılabilir, ama sadece bu bile eğitimin ve

yapılan

açıklamaları

n

yetersizliğini

görmemize

yetiyor.

Halkı

bilinçlendir

me adına

yapılan

neredeysi hiçbir

sey yok, olsa da bir işe yaramıyor çünkü televizyonda dizi aralarında

virüse dair bir iki reklam koymanın insanları

bilinçlendireceğini

ya da yeterli

sayıda insana

ulaşacağını

düşünmüyor

um.

Yapılabilecek

şeylerin ilki, önce

bilgi kirliliğinden

kurtulmak olmalıydı. Şu an birçok insanda korku ve panik hali varsa

ya da fazla bir rahatlık varsa bu bilgi yetersizliği veya fazlalığı yüzündendir. Örnek alınabilecek bilime önem veren ve sosyalizme daha yakın olan ülkeler var ve bu ülkelerden biri, virüsün ilk yayılan yeri olarak Çin, birkaç ayda virüsü neredeyse durma noktasına getirdi

ve ülke kısmen de olsa eski günlerine dönüyor. Yaşam artık normale dönmeye başladı, virüs kontrol altına alındı. Türkiye'de bu duruma gelmemiz daha zor ve daha uzun sürecektir. Ekonomik krizin en yüksek seviyede olması virüsün yayılma hızını son derece etkiledi ve sokağa çıkma yasağı

ilan edilmedi çünkü kriz içinde olan kapitalist devlet üretimi durdurmak istemez. Sürecin uzamasının diğer en önemli sebeplerinden biri de bilimin bu denli geride olmasıdır. Herkes doğru kaynaklardan okuyup, araştırıp bilime yönelmeli. Çünkü

ancak bilim insanları bilinçlendi rebilir, doğru bilgiye ulaşmasını sağlayabilir, daha hızlı ve en önemlisi daha sağlıklı yaşamamıza sebep olabilir,

yaşamı kolaylaştırabilir; çünkü ancak bilim bizi karanlıktan kurtarıp aydınlığa ulaştırabilir. Gericiliğin değil, bilimsel düşüncenin egemen olduğu yeni bir dünyayı kurmak için ileri!

Antakya'dan Bir DÖB'lü

Korona Günlerinde Eğitim Sistemi

Tüm dünyanın baş gündemine oturan, kapitalist sistemin gerçek yüzünü gözler önüne seren pandemik bir salgın; koronavirüs... Namı diğer Covid-19... Tüm dünyada her kesimden insan bu sistemin miadını doldurduğunu, kapitalizmin daha fazla sürüp gidemeyeceğini fısıldaşmaya, ardından yüksek sesle konuşmaya başladı. Kapitalizm, kendini önsüz sonsuz ve değişmez bir sistem olarak gördüğü rüyalarından uyanmış varlık yokluk savaşı verirken, yıkılıp parçalanacağı, tarihin çöplüğüne yollanacağı gibi sanrılı kabuslar görmeye başladı. Tarihin dayattığı gerçeklik tam da bu kabuslardaki gibi. Ve hiç de uzak bir geleceği ya da bir distopyayı işaret etmiyor. Son aylarda yaşadığımız virüs salgını, kapitalist sistemin bunun önünü almada nasıl yetersiz olduğunu , sosyalist eğilimi olan devletlerde ise virüsle nasıl başa çıkıldığını gösterdi. Türkiye’de ise evde kalma çağrılarını karşısında işçilerin önlem alınmaksızın çalışmaya mahkum olduklarını, ücretsiz izinlerin, kira, fatura, kredi, vergi ödemelerinin durdurulmasının söz konusu olmadığını gördük. Bununla birlikte bu tablonun eğitimi nasıl etkilediğine bakalım.

Öncelikle EBA TV’den bahsetmeliyiz. Eğitim sistemini o kadar iyi özetliyor ki. Derslerden önce ilahiler okur, Menderes’in idamını izletirler,

yirmi dakikalık ders günü yapıp her derse 4 dakika ayırırlar. Ortaokul ve lise öğrencileri EBA TV'yi ciddiye bile almadı.

Bundan sonra esas yükseköğretime bakalım. Devletin tesisleri yokmuşçasına öğrenci yurtlarının karantina bölgesi yapıp umreden dönen insanların yerleştirildiğini, yurdu tek gecede boşaltmak zorunda kalan öğrencilerin mağdur edildiklerini gördük. Kimi yurtlarda öğrencilerin eşyalarının koridorlara yığıldığını gördük. Özel yurtlarda ise öğrenciler kalmasa dahi toplam ücretin yüzde otuzunu ödeyecek.

YÖK başkanı bu sene bahar döneminin yalnızca uzaktan eğitim şeklinde olacağını, yüz yüze eğitim olmayacağını, bu şekilde sunulamayacak olan derslerin ise yaz aylarında tamamlanacağını açıkladı. Ancak öğrenciler bunun hiç de verimli bir yöntem olmayacağını baştan biliyorlardı. Birçok üniversitenin ders ve sınav takvimi belirsiz kaldı, online eğitime başlayan üniversitelerin birçok öğrencisi internet erişimi sıkıntısından dolayı bundan faydalanamadı. Sürekli çöken sınav portalları öğrencileri mağdur etti.

Kimi öğrenci ise yazın derslere devam edilecekse yazın zorunlu stajların nasıl yapılacağını sordu, yanıt bulamadı. Yani görünen o ki geleceksizlik ve kriz içinde boğuşan gençliğin kaygıları katlanarak artıyor. Buna karşılık YÖK isteyen öğrencilere bahar yarıyılı için kayıt dondurma hakkı verdi. Nasıl çözüm? Korkunç. Buna yanıt olarak bir öğrenci diyor ki: "Biz bunlara alışkınız. Maaşın yetmiyorsa kendini öldür. Çocuklarına bakamıyorsan kendini yak. Eve para götüremiyorsan kendini as. Ülkemde

sorun çözüme yöntemi bunlar.” Yine görüldüğü üzere bu gerçek dışı çözümler artık gençliği şaşırtnmıyor bile.

Karantina yurdu olan yurtların öğrencileri eşyalarının akıbetini sorduğunda onlara cevap verilmedi. KYK genel müdürlüğü resmi bir açıklama bile yapmıyor. Ancak karantinadaki insanların öğrencilerin eşyalarını kurcalayıp kullandığına dair fotoğraf ve videolara sosyal medyada rastlıyoruz.

Online eğitimin sağlıklı bir şekilde yürütülmesi için operatörler ile anlaşma yapılarak öğrencilere ücretsiz internet sağlanmadı. İnternet paketi yapmak online eğitim için yeterli değil.

YDS, Yök-Dil ve ALES sınavları ertelendi ve yüksek lisans yapmak isteyen öğrencilerin karşısında belirsiz bir süre var. Sınavların ertelenmesi başvuru süreleri yüzünden birçok öğrenciyi mağdur etti.

Yazın devam edecek dersler için öğrencilere barınma imkanı sunulacağı konusunda açıklama yapılmadı.

Öğrencilerin karşı karşıya olduğu bu tabloya bakınca, kapitalizmin çürümüşlüğünün onun tüm kurumlarına sirayet ettiğini apaçık görüyoruz. Bu sistem artık hiçbir yanıla çözüm üretmediği gibi sorun üretmekten başka bir işlev görmüyor. Varlık yokluk savaşı verirken doğayı ve tüm canlıları yıkıma sürüklemekten başka bir şey yapmıyor. Görünen o ki toplumun çelişkilerini sınıf savaşımında görmeyip eğitim ile her şeyin düzeleceğini düşünenlere soracak bir sorumuz var: Hangi eğitim?

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

Elimizde Büyük Bir Koz Var!

Nazlı Tan

Covid-19 gibi çok kısa bir süre içerisinde dünyanın her tarafına yayılan ve ölümlere yol açan, insan sağlığının büyük bir tehlike içerisinde olduğu bir salgın ile karşı karşıyayız. Türkiye açısından, virüsün yayılmaya başladığı günden itibaren devlet yetkilileri “Evde Kal” çağrılarını yaparak, okulları tatil ederek ve belli

kesimler için sokağa çıkma yasağı getirerek toplumun

sağlığı için ciddi önlemler aldıklarını düşünüyorlar. Hatta 21.

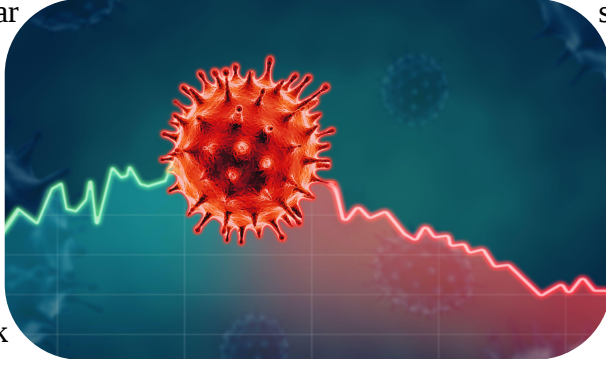
yüzyıl koşullarında teknolojinin büyük bir ilerleme ve gelişme kaydettiği bir dönemde salgını neredeyse yok edecek tavsiyeler veriyorlar(!) Örneğin, Sağlık Bakanı Fahrettin Koca yaptığı bir konuşmada; “Bu hastalığa karşı elimizde büyük bir koz var, o da yakalanmamak” diyerek hepimizi aydınlatıyor. İşin şakası bir yana,

Sağlık Bakanı'nın verdiği bu tavsiye gibi, Türkiye'de virüse karşı alınan önlemler de sığ, yetersiz ve mantık dışı...

Coronavirüs salgınıyla birlikte, emperyalist-kapitalist devletlerin

plansızlığını, emevahşice düşmanı
oluğunu ve kapitalist ekonominin
ne kadar
kırılgan
durumda
olduklarını
bütün
ayrıntılarıyla
görmüş olduk

ve görmeye devam ediyoruz.
Zaten dünyayı kapsayan bir kriz
içerisinde olan kapitalist-
emperyalist ülkelerde, salgınla
beraber işsizlik fazlasıyla artmış
durumda. Ücretsiz izne zorlanan,
işinden atılan, işine gidemeyen ve
iş dışında başka hiçbir geliri
olmayan işçi, emekçilerin sayısı
çok fazla ve kira, fatura, yiyecek
ve diğer ihtiyaçlarını gideremiyor.
Öğrenciler de aynı durumda. Peki
ekonomik yardım var mı? Halktan
istenen yardımlarla, belli sayıda
insana verilen ve kirayı bile
karşılamanın 1000 TL'yi yardım
olarak görüyorsak, evet var.
Karaborsaya düşen maske,

dezenfektan ve makarnalar,
hastanelerde yetersiz maske ve
solunum
cihazları...

Bütün
bunlara
çözüm
getirmesi
gereken bu
durumda siyasal yöneticilerin tavrı
ise “Biz bize yeteriz” kampanyası
ile IBAN numarası vererek
halktan maddi destek istemek.
Dua, sabır ve kolonyaya tavsiye
etmek... Bir de Uşak valisi var,
sokaklarda maskesiz dolaşarak halka
sosyal mesafeyi koruyun diye
bağırarak çağırıyor. Evet, ekonomik
krizin yanına bir de bütün halkın
dalga konusu olan devlet
yöneticilerini de ekliyoruz.

Tabii ki bunlarla bitmiyor.
Kapitalizm nasıl da çürümüş,
yetersiz bir sistem anlatmaya
devam ediyoruz. Biliyoruz ki,
birçok okulda örgün eğitime ara

verildi ve uzaktan eğitime geçildi. Ama uzaktan eğitimin nasıl yapılacağı, öğrencilerin uzaktan eğitim alabilecek imkanlarının olup olmadığı sorgulanmadı. Yırtık ayakkabılarıyla okula gelen, okuldan sonra çalışmak durumunda olan öğrencilerin olduğu bir ülkede her evde mutlaka internet, televizyon ve bilgisayar olduğunu varsayarak uzaktan eğitim ilan ettiler. Uzaktan eğitim derslerinde ise ilkokul ve ortaokul öğrencilerine

ilahiler dinletiyor, Mende res'in idamını izletiyorlar.

Sosyal mesafe ise işçi -emekçi mahallelerinde, PTT önünde yardım almak için kuyruklar oluşturan ve mesai saatleri boyunca bekleyen insanlar için

veya fabrikalarda, işyerlerinde maskesiz, eldivensiz çalışan işçiler için bir söylemden ibaret.

Daha fazla kar ve büyümeden başka derdi olmayan bir sistemde, konu insana, insan sağlığına geldiğinde tablonun böyle olması çok normal aslında. Corona için devletin aldığı önlemleri eleştirdiği video nedeniyle gözaltına alınan tır şoförünün söylediği gibi; Bizi bu virüs değil, sizin düzeniniz öldürür!

Elimizde bir koz var, evet. Ama bu virüse yakalanmamak değil. Bu çürümüş ve

bize, çoğunluğu oluşturan işçi-emekçi halklara zarar vermekten ileriye gidemeyen kapitalizme son yumruğu sallamak. Bu, ancak devrimci demokratik bir devrimle olacaktır.

Gelecek Biziz

Sarıya

Kapitalist sistemde yaşıyorsanız her an her şey olabiliyor. Kısa sürede dünyaya yayılan ve can almaya devam eden korkunç bir virüs... Eğitime verilen ara, dükkanları kapatmaya başlayan esnaflar, boşalan sokaklar, buram buram gelen kolonya kokuları ve akıllara takılan binlerce soru... Peki şimdi ne olacak, bu virüsten nasıl kurtulacağız, çalışmak zorunda

olan insanlar ne yapacak?
Eğitim sisteminde
ortaya çıkan aksaklıklar nasıl
giderilecek? Öğrenciler
birçok sorunla karşı
karşıya kalmış
durumda. Üniversite son

sınıf öğrencisiyim ve bu sene formasyon eğitimi almaya başladım. Edebiyat, Psikoloji, Kimya, Coğrafya ve daha birçok bölümde okuyan öğrenciler öğretmenlik yapabilmek için formasyon eğitimi alıyor. Formasyon eğitimi için ise ödeme yapmak zorunda kalıyor. Bu dönem liselerde staj yapmamız gerekiyor fakat ortaya çıkan salgından kaynaklı formasyon eğitime devam edemedik. Yani bir dönem boyunca

sürdürdüğümüz, emek sarf ettiğimiz, bin bir zorlukla ödeme yaptığımız formasyon eğitimimiz yarıda kaldı. Eğitime internet ve TV üzerinden verilen uzaktan eğitimle devam etmeye başladık. Bilgisayarı, telefonu ya da internet erişimi olmayan öğrenciler için bilgisayar temin etmek yerine kayıt dondurma ve gelecek seneden devam etme gibi bir tercih sunuldu. Maddi imkansızlıklar içinde okulunu bitirmeye çalışan öğrenciler büyük bir mağduriyet içerisinde.

Dinci gerici faşist eğitime, ders aralarında gösterilen kafa kesme görüntüleri, Adnan Menders'in idamı ve söylenen ilahilerle uzaktan eğitim dersleriyle bir kez daha tanık olduk. Bununla birlikte karantina yurdu olarak kullanıldığı için öğrenciler kişisel

eşyalarını bile alamadı. Okulu bittikten sonra ne iş yapacağım kaygısı içinde yaşayan insanlar daha okul bitmeden bir sürü sıkıntının içinde buldu kendini.

Hastanelerde çalışan doktorlar, hemşireler ya da temizlik işçileri günlerinin büyük bir çoğunluğunu hastanede geçirmek zorunda kalıyor. Daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olan sağlık emekçilerinin ölüm haberlerini duyuyoruz. Kapitalizm öyle bir hastalıktır ki insanları iyileştirmek, canlarını kurtarmak isterken kendi canınızdan olursunuz.

Yaşanan tüm bu sıkıntılara karşı bizlere söylenen tek şey ise evde kalın demek oldu. Evet korunaklı evlerinde ve saraylarında lüks bir hayat sürenler için evde kalın demesi oldukça kolaydı. Fakat ailesini asgari ücretle geçindirmeye çalışan, günü kurtararak yaşayan, çalışmazsa aç

kalan, sokakta yaşayan insanlar için oldukça zor. Uzaktan eğitim için çocuğuna tablet ya da bilgisayar alamayan bir baba için oldukça zor. İnternet erişiminin olmadığı bir yerde yaşayan insanlar için oldukça zor. Bu durum bizleri şaşırtmıyor tabiki. Kapitalist sistemler ne eğitim ne de sağlık sisteminde

ortaya çıkan sorunların derinine inemediği için köklü çözümler üretemez. Ki köklü çözümler üretmelerini beklemiyoruz. Kendi çıkarları için milyarlarca doları gözden çıkarır kem emekçiler için göstermelik önlemler alırlar.

Evet salgın, deprem, hastalık vs. durumunda kimlerin zor durumda kaldığını bir kez daha görmüş olduk. Dünyayı sırtında taşıyanlar, emeğini satarak geçinmek zorunda olanlar: İşçiler, emekçiler, yoksullar... Yoksul ailelerin çocukları. Bizi geleceksizliğe sürükleyen bir sistem var. Fakat tam olarak gelecek biziz. Öğrenci gençlik, işçi sınıfı, ezilen kadınlar...

Bizi açlığa, yoksulluğa, geleceksizliğe mahkum etmeye çalışan bu sisteme karşı tek yumruk olmanın zamanı !

İnsanlık dışı bu sistemi yıkıp emeğin iktidarını kurmadığımız sürece her gün biraz daha öleceğiz.

Gelecek bizleriz ve geleceğimizi kendi ellerimizle inşa edeceğiz. Sınıfsız, sömürsüz, hastaliksız, eşit ve özgür bir dünya !

Gündemden Notlar

• Çin'in Wuhan şehrinde ortaya çıkarak dünyanın her yerine yayılan ve on binlerce can alan Covid-19 Koronavirüsü insanlığı büyük bir tehlikeyle karşı karşıya bıraktı.

• Türkiye'de Mart ayında yayılmaya başlayan salgın yüzünden eğitime ara verildi, 20 yaşın altındaki ve 65 yaşın üstündeki insanlara sokağa çıkma yasağı getirildi.

• Ölüm orucunda olan Grup Yorum solisti Helin Bölek ölüm orucunun 288. günü'nde ölümsüzleşti.

• İlk ve ortaöğretime giden, uzaktan eğitime başlayan öğrenciler derslere erişimde ciddi sorunlar yaşamakla beraber ders aralarında ilahilere, kafa kesme ve suikast görüntülerine, Adnan Menderes'in idam sahnesinin animasyonla gösterilmesine maruz kaldı.

• Küba'da 30 bin tıp öğrencisi ev ev karşı alınması gereken önlemleri anlattı

• Türkiyenin pek çok yerinde üniversite öğrencilerinin kaldığı yurtlar karantina yurtları olarak kullanıldı. Öğrencilerin karantina yurtlarında kalan kişisel eşyalarını almalarına bile zaman tanınmadı.

• Hatay Valiliği'nin önüne gelen Oktay isimli yurttaş, işsiz olduğu için intihar etmeye çalıştı. Valiliğin koruma görevlilerinin müdahalesinin ardından yurttaş hastaneye kaldırıldı.

• Koronavirüs salgınından kaynaklı okullar tatil edildiğinden üniversite sınavına hazırlanan öğrencilerin YKS sınavı 25 Temmuz'a ertelendi.

• Koronavirüs salgını nedeniyle kafe/restoranların geçici süreyle kapatılmasını bahane eden, yurtiçinde 50 kadar şubesi olan Midpoint, personelleri işten çıkarttı. Kıdemi olan çalışanlarına da ücretsiz izne çıkmak istediklerine dair belge imzalatı.

• Karaköy'deki Galataport şantiyesindeki koronavirüs nedeniyle dururken, binlerce işçi işsiz kaldı. İstanbul'da şu ana kadar 15.000 inşaat işçisinin salgından kaynaklı işini kaybettiği ve büyük çoğunluğunun memleketlerine döndüğü ifade ediliyor.

• Edirne'den Yunanistan'a geçmek için yaklaşık bir ay boyunca sınırda bekleyen binlerce mülteci başka illere götürüldü. 5 bin 800 mültecinin Covid-19 salgını nedeniyle kentlerdeki kamplara dağıtıldığı ve 14 gün karantinada kalacakları söyleniyor.

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi /Adana

CoViD-19 Ve Kapitalizmin Çöküşü

Arno Doğan

Son zamanlarda insanlığın başına gelen talihsiz olayların artış gösterdiği su götürmez bir gerçek. Yaşadığımız topraklarda son 3-4 ay içerisinde gerçekleşen felaketler bile tek başına bu söylediğimizi göstermeye yetiyor. Elazığ Depremi, çığ, uçak kazası ve en son da belki içlerinde en ağır olanı COVID-19 salgını... Bu tarz doğa olayları tabii ki toplumsal analizlerde dışsal olarak kabul edilmek zorundadırlar. Çünkü bu olaylar kapitalizmden önce de vardı ve kapitalizmden sonra da var olmaya devam edecek. İnsanlık elindeki tüm imkanları kullandığı halde bile hiçbir zaman öngöremeyeceği tamamen doğanın olasılık yasalarına göre işleyen salgınlarla karşılaşacaktır tabii ki. Fakat CoViD-19 hastalığına yol açan SARS-CoV-2 virüsünün insanlara bulaşabilecek şekilde mutasyonlar geçirebileceği ve bunun ciddi sonuçlar doğuracağı bilim insanları tarafından daha 2000'li yıllarda tespit edilmişti. Bütün bu uyarılara rağmen, hiçbir kapitalist devlet bu uyarıları dikkate almayarak bu salgının insanlığın başına bela olmasına sebebiyet vermiştir.

Diyelim ki bu virüsün insanlara bulaşabileceğine dair elimizde hiçbir

öngörü yoktu ve elimizdeki bütün araçlarla bu tarz salgınları önceden tespit etmeye seferber ettiğimiz halde bu salgın yine de vuku buldu. Yani salgın tamamen doğanın olasılık yasalarının bir cilvesi olarak pratik yaşama kendisini dayattı. Bu durumda salgının tamamen dışsal olduğunu kabul edebiliriz. Ancak, bu durumda bile, salgının etkisi ve ölçeğine dair birçok parametre yine içselliğini korumakta olacaktı. Büyük toplumsal örgütlenmeler salgının çıkışı hakkında söz sahibi olamasa da salgının kaderi hakkında söz sahibidir çünkü. Örneğin, 1970’li yıllarda kapitalist üretim biçiminin yarattığı büyük ve sistematik krizler, sermaye birikiminin önünü açmak adına sağlık sektörünün – diğer tüm hizmet sektörleriyle birlikte – özelleşmesine yol açtı. Sağlık, eğitim gibi hizmetlerin metalaşması sonucunda bu sektörlerde varlık gösteren sermaye kendisini yüz senede bir gösterecek ve ciddi yatırımlar isteyen yani buna hazırlıklı olursa bile maliyeti nedeniyle kimsenin karşılayamayacağı fiyatlara ulaşacak olan bir sağlık sistemi inşa etmediler, etmezler de. Zira hiçbir kapitalist günün sonunda kahraman olacağından emin olsa bile zarar etmek istemeyecektir. Bunun yanısıra bir kapitalist de diğer bir kapitalistle yarış içerisindeyken “Yarın olağanüstü bir durumla karşılaşılıp üretime ara vermek zorunda kalırsam işçilerimin ücretlerini nasıl öderim?” sorusunu sorup da böyle bir fon oluşturma kararını aklına getirmiş ve buna çok gönüllü de olmuş olsa bunu hayata geçiremez. Nedeni basit, daha az yatırım yapması demek rakiplerinden geri kalması ve şirketinin tamamen batması demek. Kapitalist devletler ise üretimin durdurulması kararını alamazlar, çünkü bu ciddi bir ekonomik yıkım demektir ve buna önceden hazırlıklı olmak gerekir. Önceden hazırlıklı olmak da halkın cebindeki üçbeş kuruşu vergilendirip bunlarla kapitalistleri sübvansetmekle veya onlara uzun dönemli düşük

faizli krediler vermekle olacak iş değildir. Uzunca bir süre yüksek büyüme rakamlarından vazgeçmeyi gerektirir.

Bu hazırlıkların en azından bir kısmını yapan ve zamanında harekete geçen ülkeler belli aslında. Onlar bu salgının önünü almakta dünyaya ve benden büyük yok diyen emperyalist devletlere adeta ders vermekteler. Bu ülkelerin ortak yanı ise geçmişlerinde veya şimdiki hallerinde bir şekilde sosyalizmle ilişkilerinin olması. Rusya sosyalizmden kendisine kalanlarla bir şekilde reaksiyon göstermeyi başardı ve salgının ilerlemesini engelledi. Aynı şekilde Küba şu an kendi yurttaşlarının geleceğini garantiye almakla uğraşmak zorunda kalmadığı gibi salgını derinden yaşayan kapitalist ülkelerdeki proleterlerin geleceğini garantiye almakla uğraşiyor. Venezüela'nın devrimci-demokratik hükümeti ise ağır ambargo koşulları altında insanlıktan yana olan kararları neredeyse ekonomik kaygılar

gütmeden bir bir alıyor: Kredi tahsilatları erteleniyor, işten çıkarmalar yasaklanıyor, işçi ücretini ödeyemeyecek

olan küçük ve orta ölçekli şirketlere işçi ücreti yardımı yapılıyor, kiralar askıya alınıyor. Salgının hemen yanında olan Kazakistan'ın aldığı olağanüstü önlemler ise internette dolaşmakta: Salgına karşı apartman yöneticilerine kadar varan bir toplumsal örgütlenme mekanizması kurulmuş ve bu mekanizmayı tıkır tıkır işletiyor. Salgının ortaya çıktığı yer olan Çin bile gereken önlemleri zamanında almak ve hayata geçirmek

için yeterli zamanı bulup sıkı önlemlerle salgını durdurduğunu açıkladı.

Emperyalist devletlerse Çin’de çıkan bu salgını sevinçle karşıladılar ve bu sevinçlerini gizlemeye de çalışmadılar. Sovyetlerin çözülmesiyle birlikte bir daha asla eski gücüne kavuşamayacak olan ABD hegemonyası Çin’in son yıllarda gösterdiği yüksek büyüme performansı karşısında panikle sağa sola saldırıyordu. Ancak Çin’de ortaya çıkan bu salgınla birlikte emperyalist tekeller adeta avuçlarını ovuşturmaya ve eski günlere dönmenin hayalini kurmaya başlamışlardı. Salgının kendilerine sıçramayacağından emin çıkışlar yapan emperyalist merkez ülkelerinin ise hayallerinin suya düşmesi çok zaman almayacaktı. Salgın önce İtalya’ya ve Avrupa’ya sonrasında ise ABD’ye sıçrayacaktı. Ancak emperyalist devletler hayallerinin suya düştüğünü kabullenemeyecek kadar acizdi. Başlarda önlem almayı reddettiler ve salgını bir doğal seçim mekanizması olarak görüp işçileri üretime yaşlıları da ölüme zorladılar. Bunun faturası ağır olacaktı çünkü bu ülkelerin halkları kendilerine karşı gösterilen bu umursamaz tavır karşısında sessiz kalmayacaklardı. Tüm korkusu sermaye iktidarının yıkılması olan emperyalistler zorla da olsa yarım yamalak önlemler almak zorunda kaldılar ama iş işten geçmişti. Salgının merkez üssü önce Avrupa’ya sonra da Kuzey Amerika’ya kaydı (DSÖ). Fakat alınan önlemler emekçi sınıfların yararına değil büyük tekelleri kurtarmaya yönelik oldu. Sermayeyi kurtarmak için trilyonlarca fon akıtılırken emekçilerin üzerindeki vergi yükü de artırıldı. Hatta Türkiye’de iktidar vergilerden gına gelen halkı nasıl soyacağını şaşırmış olacak ki direkt politik iktidarın merkezinden bağış kampanyası başlattıklarını açıkladı.

Bir de bu salgının iktisadi etkilerine göz atalım: Salgının iktisadi etkilerine dair onlarca araştırma yapıldı ama kendimce en güvenilir bulduğum araştırmalardan birine göz atmak yeterli olacaktır. Erol Taymaz'ın Sarkaç dergisinde yayınlanan "Covid-19 tedbirlerinin ekonomik etkileri ve politika önerileri" makalesinde

salgının iktisadi etkilerine dair şu öngörüler yapıyor: Oldukça iyi varsayımlar altında katma değerde (milli gelir) %7.2 istihdamda %10.7'lik bir doğrudan daralma beklenirken dolaylı yoldan gelecek etki hesaba katıldığında sayılar sırasıyla %10 ve %13.4'e yükseliyor. Çalışmada yatırımlarda yaşanacak olan daralma (hisse fiyatlarının düşmesi vb.), hane halkının tedbir amaçlı harcamalarını kısması ve kayıt dışı üretim hesaba katılmıyor. Bütün bunların hesaba katılmasıyla bu beklenen daralmanın artacağını söyleyebiliriz. İstihdamdaki azalma 2017 verileri hesaba alındığında 2.1 milyon kayıtlı işçiye tekabül ediyor ki bu da önümüzdeki 1 yıl boyunca bu şekilde devam edildiği takdirde 2.1 milyon işçinin işsiz kalacağı anlamına geliyor.

İşsizliğin artması yedek işçi ordusunun büyüyecek olması nedeniyle işçilerin pazarlık gücünün azalması ve işçilerin reel ücretlerinin ciddi derecede azalması anlamını taşıyor. Bu aslında bir çeşit kapitalistlerin karlarını telafi etme aracı olarak ileride önümüze çıkacak. İşçilerine ücret ödeyemeyecek ve işten çıkarmak zorunda kalacak olan firmaların ise küçük sermayeli işletmeler (esnaflar, girişimler vb.) olacağını söylemek

güç değil. Çünkü sabit maliyetini sürdürebilecek kadar birikmiş serveti olmayan gelirine oranla yüksek borçlar içinde olan firmalar bunlar. Bu da sabit maliyetini sürdüremeyecek işletmelerin batacağı anlamına geliyor ki hem batan bu şirketlerin markette yarattığı boşluk büyük tekeller tarafından doldurulacak hem de küçük burjuvazinin büyük bir kesimi daha topluca yedek işçi ordusuna yani proletaryaya katılacak.

Bu salgından karlı çıkacak olanlar ise üretim yapmadığı halde sabit maliyetini birikmiş servetinden karşılayabilecek olanlar: Her türlü devlet yardımını da elinde bulunduran, finans sermayesiyle iç içe geçmiş, istediği an kredi bulabilecek olan tekelci sermaye.

Görüldüğü gibi çelişkiler gittikçe derinleşiyor ve uzlaşmaz. Sermayenin krizi gibi görünen her olaydan bile sermaye daha karlı çıkarken işçiler ve emekçiler, küçük sermaye sahipleri zararlı çıkmaya devam ediyor. Yani bir taraf sırf oyunun kurallarını kendisi yazdı ve daha örgütlü diye kazanırken öbür taraf kaybetmeye lanetlenmiş durumda.

Bu durumu değiştirmekten başka çaremiz yok. Bu nedenle her platformda güçler birleştirilmeli. Komite ve konseyler, forumlar, meclisler, dayanışma ağları, çeşitli mobil uygulamalar, WhatsApp grupları, sosyal paylaşım ağları gibi mümkün olan her araçla örgütlenilmeli ve emeğin iktidarını kurma ana hedefi altında mücadele büyütülmelidir. Unutulmamalıdır ki kapitalistler ancak iktidarları tehlike altındayken taviz vereceklerdir. Tabii taviz vermeye karar verdiklerinde iş işten çoktan geçmemişse...

Yollar Kapalı (Şarkı Sözü)

Kai Nat

Yollar kapalı hastalık var
Corona, veba, sars gibi hastalıklar
Evde kalın geçer dimi? Kalalım da
Yaşar mıyız düşün sistemik bir hastalıkla

Yaş tabutlar dolanıyor hepsi taştan bile kaskatılar
Safsatadan bir kargaşa var
Her gün sayı veriyor akbabalar

Yakalanamaz dedikleri her şeyi yakaladık
Evde kalın denilen her yeri kalabalık
Yemek lazım yaşam için diğer her şeyi karaladık
Evde kalmak yeterlidir cash için bir yaşamda mı?

Hiç dışına çıkarlar mı altındaki yalılarını?
Söylesene bu eşitliği ben uğraştım bulamadım
Tek derdimiz Corona mı bizim hale bakın
Onlara göre bir yaşam tarzı tabi evde kalır

Coronavirüs ve İşçi Sınıfı

Roza

Coronavirüs salgını Türkiye’de ve dünyada büyük bir hızla yayılmaya devam ediyor. Güncel verilere göre Türkiye’de yaklaşık 30.000 vaka, dünyada ise 1 milyon 2000.000’i aşkın vaka mevcuttur. Ölüm sayıları ise Türkiye’de 574, dünyada ise 60.000’i geçmiş durumda. Bu veriler sadece kayıtlı veriler olmakla beraber bu sayıların çok daha yüksek rakamlar olduğunu biliyoruz. Coronavirüsün hızla yayılması işçiler, emekçiler, kadınlar açısından birçok önemli sorunu da beraberinde getiriyor.

Pandemik bir salgın olan Coronavirüs tüm çevremize yayılırken yaşadığımız topraklarda faşist devlet ve dinci faşist iktidar 19 maddelik “Ekonomik İstikrar Kalkını” paketini açıkladı. Bu 19 maddelik ekonomi paketi işçilere, emekçilere hiçbir güvence sağlamamakla birlikte tamamen sermayedarları kurtarmak adına açıklanan bir pakettir. Keza yine küresel ekonominin çökmemesi için dev sermaye gruplarına 7 trilyon dolar ekonomi destek paketleri açıklandı. Bu paketler merkez bankalarının yeni para basması, tahvil ve hisse senedi fonları satın almasının yanında kamu harcamaları, kredi garantileri ve vergi indirimlerini de içeriyor. Tüm bu ekonomik destek paketlerinden işçi sınıfının payına düşen ise açlık, yoksulluk, işsizlik, salgın tehdidi altından

hiçbir tedbir alınmaksızın, fabrikalarda, şantiyelerde, inşaatlarda, organize sanayi bölgelerinde zorla çalıştırılmaya devam edilmesi oldu. Toplumun tüm yoksul ve

emekçi kesimleri bir uçurumun eşiğinde. Biryandan emperyalist-kapitalist sistem toplumu bu şekilde ölüme mahkum ederken diğer yandan da yine aynı

topluma “Evde kal” çağrılarını yapıyor. Aynı zamanda ise üretimin hiçbir koşulda durmayacağını açıklıyor. Evet herkes evlerinde kalmak ister. Bu salgın durumunda kimse dışarıya çıkmak istemez. Ama ya kiralar, faturalar, kredi ödemeleri? Bunu en iyi bir şekilde geçen günlerde yaptığı açıklama için gözüaltına alınan bir işçiden alıntılatalım: “Evde kal diyorsunuz ya, nasıl kalalım baba? Emekli değilim, memur değilim, zengin değilim, işçiyim ben. Tır şoförüyüm, çalışmasam ekmek yok. Elektiğimi, suyum, kiramı ödeyemem. Eee zaten bunları ödememek ölmekten daha beter baba. Öleyim daha iyi. Siz evde kal demeden önce, bizi rezil etmeden önce, kendinizi rezil etmeye çalışmayın. Bizi bu durumu getirmeden önce bizim için önlem alın. Biz de kendi hayatımız için bir önlem alalım. Yani ha senin lafınla evde kalarak açlıktan, rezilikten, kepezilikten ölmüşüm, ha virüsten ölmüşüm. Ama beni bu virüs öldürmez, beni senin bu düzenin öldürür. Bu böyle biline!” Yine inşaat işçileri bir video paylaşmıştı. İnşaatta çalışırken bir tahtaya “Evde kalırsak aç kalırız” yazmışlardı. Geçtiğimiz günlerde coronavirüs ile ilgili sistem karşıtı sosyal medyada paylaşım yapanlar da gözüaltına alındı. Peki

coronavirüs günlerinde işçilerin çalışma koşulları nasıl, biraz bu konuyu irdeleyelim. Ne kadar otobüs ve minibüslere yolcu sayısı sınırlaması getirseler de işçiler, emekçiler her sabah işlerine gidebilmek için otobüslere, minibüslere tıklım tıklım binmek zorunda kalıyor. Şehrin merkezi noktaları ve sokakları boş iken bazı sektörlerde çalışan işçi ve emekçiler sabahın ilk saatlerinde işine gitmek zorunda kalıyor. Örneğin tersane işçilerinin, sanayide çalışan işçilerin, sağlık emekçilerinin, inşaat işçilerinin otobüslerden inip işlerine koşturduklarına şahit oluyoruz. Sektörlerde çalışan işçileri emekçileri dinlediğimiz zaman temel sorunlarının neler olduğuma bakalım. Öncelikle çeşitli sektörlerde işyerlerinde coronavirüse karşı alınan önlemler hayli yetersiz. Temizlik, hijyen gibi önemli olan bir konuda da yetersizliklerin olduğunu görmekteyiz. Salgın ile birlikte tüm izinleri iptal olan sağlık emekçilerinin ekipman yetersizliğinin olduğunu görmekteyiz. Bu yüzden sağlık emekçileri arasında coronavirüs vaka sayısının da arttığını görmekteyiz. Çeşitli ülkelerde hiç ödün verilmeden tedarik edilen ekipmanlar Türkiye’de ise yeterince sağlanmıyor Market çalışanlarının daha yeni yeni maske ve eldiven kullandığını görüyoruz. En son maske ve eldiven takma zorunluluğu getirilmeden önce market işçilerine ne eldiven ne dezenfektan ne de maske verdiklerini görüyorduk. Geçen günlerde haberlerde de okumuştuk bir inşaat şirketi, inşaat işçilerine yani çalışanlarına coronavirüse yakalanmaları durumunda sorumluluğun işçilere ait olduğunu söyleyen bir belge hazırlamıştı. Aynı zamanda inşaat işçileri hiçbir önlem alınmaksızın çalıştırılıyor. Yüksek risk taşıyan inşaat sektöründe yaklaşık 15 bin işçi de işten çıkarıldı. Kafede ve alışveriş merkezlerinde çalışan birçok arkadaşımızı ya zorla istifa ettirdiler ya da ücretsiz izne gönderdiler. Ofis çalışanları da düne kadar

işyerinde çalıştırılıyordu, sağlıksız ortamlarda. Geçen hafta evden çalışmaya geçtiler. Tüm yaşanan bu sorunlara dair sessiz kalmayan iş bırakan, eylem yapan işçi ve emekçiler de var. En temel hakkı olan yaşam ve sağlık hakkını savunan, eylem yapan ve bunun sonucunda gözaltına alınanlar da oldu. Ama yaptıkları eylem sonucu talep ettiği hakları kazanan işçiler de oldu. Tüm bu sorunlar karşı işçi sınıfının, emekçilerin öfkesinin nasıl kabardığını, isyanının dipten gelen bir dalga halinde geldiğini net bir şekilde görmekteyiz.

Emperyalist- kapitalistler işçi sınıfının baskısıyla yarım yamalak da olsa önlemler almaya başladı. Çin’de ortaya çıkan ve yayılan coronavirüsün, sosyalist sistemden arta kalan örgütlenme anlayışıyla kısa zamanda vaka sayısında durma noktasına geldiğini gördük. Alınan tedbirler sayesinde her şey olağan akışına kavuştu. Rusya herkese 30 Nisan’a kadar ücretli izin verdi. Yine sosyalist sistemi önceden yaşayan Rusya, coronavirüs ile ilgili ciddi önlemler aldı ve yakın zamanda ilaç bulunduğunu da duyurmuştu. Sosyalist Küba bu salgına karşı kendiliğinden önlem aldı, tıpkı sosyalist eğilimli bir hükümet olan Venezuela gibi. Türlü amborgalara rağmen Maduro, işletme ve konut kiralalarının ve kredi faiz ödemelerinin 6 ay askıya alındığı bildirirken, kamu ve özel sektör çalışanlarına devlet tarafından ekstra bir ödeme yapılacağını, küçük ve orta ölçekli işletme çalışanlarının da maaşlarının Eylül ayına kadar devlet tarafından ödeneceğini bildirdi. Maduro ayrıca karantina sebebiyle işten çıkarmaların yasaklandığını da açıklamıştı. İşte kapitalist dünyanın vahşiliği, toplumsallığa ve toplumun yararına düşmanlığı, diğer tarafta sosyalizmin (Küba) insanı ön planda tutması, örgütlü davranması ve sosyalizmden geri kalan (Çin, Rusya) ne varsa (kendi işçi sınıfının

baskısıyla) örgütlü davranması, insanı ön planda tutmak zorunda kalması.

Coronavirüs kapitalizmin çelişkilerinin acımasızlığını ne kadar da görünür kıldı değil mi? Bir tarafta milyonlarca yoksul işçi, emekçiye “Evde kal çağrılarını yapan, evinde keyif çatan sermayedarlar, burjuva dünyanın önde gelen tipleri, diğer taraftan hastalanıyormuyum ya da aileme virüs bulaştırır mıyım diye korkusuyla iş gitmek zorunda olan,

sağlıksız, önlemlerin alınmadığı milyonlarca işsiz olduğu bir ülkede çalışmak zorunda olmak gerçekliği. Evet artık en ortalama bilince sahip bir emekçi, işçi, genç bile sosyo-ekonomik sistemin dayattığı bu acımasız yaşam koşullarını ve buna sebebiyet veren egemen sınıfı görüyor. Sermaye sınıfının hemen imdadına yetişen dinci-faşist devleti de, sosyal medayadan düzeni eleştirdiği için gözaltına aldırarak devletin tepesindekileri de biliyor, görüyor, belleğine kaydediyor. Sermaye sınıfını kurtarmak için trilyonlar harcayanlar işçilere ücretsiz izin, ekonomik güvence, borçlarının iptali imkanını sunmuyor, sunmayacak. Çünkü kapitalizmde yaşadığımızı göre devlet aygıtının sermaye sınıfının baskı aygıtı olarak işlev gördüğü dünyamızda devlet de sınıfsaldır ve tam da işçi sınıfının karşısında duran bir baskı aygıtına dönüşür. İşçilerin iş bırakmasını engellemek için genelge yayınlamak, 18-20 yaş arasındaki gençler için kamu sektöründe, özel sektörde veya tarımda çalışmak zorunda olan binlerce genci yasaktan muaf tutup salgının kucağına atmak,

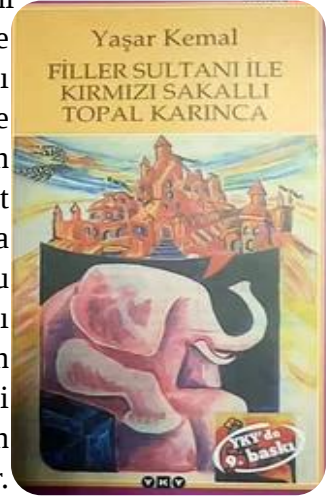
sonra da kendi OHAL'inizi ilan edin deyip insanlarla alay etmek...

Yok, artık yeter sosyal medyada, sokak röportajlarında, kendi çektiği videolarda işçi sınıfının korku duvarlarını aılıkla yüzleşmeye başladığında, evinin kirasını ödeyemedğinde, evine ekmek götüremediğinde kıracağını gayet iyi biliyoruz. Yukarıda verdiğimiz ülke örneklerinde sosyalist Küba'nın, sosyalizme eğilimli Venezuela'nın, sosyalizmde arta kalan örgütlenme alışkanlıklarıyla Çin'in bu virüse karşı toplum için nasıl savaştığını hepimiz gördük. Bir de emperyalist ABD'de sokakta yatan milyonlarca işsize, evsize tamık olduk. Şimdi giderek zekası keskinleşen, sınıf bilinci devrimcileşen, sınıf kini bilenen milyonlarca işçi ya kendi geleceğini ve toplumun geniş emekçi kesimlerinin hayatta kalabilmesi için harekete geçecek, grev yapacak, sınıf mücadelesini yükseltecek, sermayenin egemenliğine karşı devrim kavgasını büyütecek ya da ölüme mahkum kalacak. Şimdiden onlarca fabrikada, tersanede, atölyede yüzlerce işçinin enfekte olduğunu görüyoruz, bu sayının gerekli adımlar atılmazsa yarın binleri bulmayacağından kimsenin kuşkusunu olmasın. Bizim yaşamımızın sermayedarlar için kar elde etmek dışında bir anlamı olmadığı, bu salgın günlerinde bile bizleri ücretli izne çıkarmadıkları, binlercemizi işten attıkları ve umrunda olmadığı sermaye sınıfının cennetini yıkmak için daha neyi bekliyoruz? Genç işçiler devrimin enerjik ve dinamik gücü olarak, fabrikalarda, atölyelerde, işletmelerde komitelerini kurmalı, işçi sınıfının öncü işçileri öne çıkmalı, yaşadığı semtlerde mahalle emekçileriyle #yaşamısavunmakomitelerini örgütlemeli. Kaybedecek zaman yok, yaşamak ve yaşatmak için harekete geçelim, faşizme ve kapitalizme karşı devrim mücadelesini büyütmek için on kat, yüz kat daha fazla çalışalım!

Ne Okuyalım?

"Filler Sultanı ve Kırmızı Sakallı Topal Karınca"

Günlerden birgün fil ülkesinin sultanı baş yaveri hüdhüdler başı ulukepezin getirdiği haberi alır. Ulukepez, filler sultanının kara kara düşündüğü kıtlığa çare bulmak amacıyla karıncalar ülkesinden bolluk bereket haberlerini sultana iletir. Bunun üzerine sultan fil askerlerine emir verir ve hep beraber karıncalar ülkesine saldırıya geçerler. Saldırıda milyarlarca karınca fillerin ayakları altında ezilir. Karıncalar nesli tükenmek üzereyken fiiller sultanına yalvarıp yakarır savaşı durdurmasını aksi halde bir tane bile karınca kalmayacağını söylerler. Filler de karıncaların bundan böyle sadece filler için çalışması şartıyla savaşı durdurur. Bir yıl içinde karıncalardan kendisine devasa bir saray inşa etmelerini, içine dünyanın merkezinde bulunan mavi elmadan bir taht yapmalarını bütün fillere yüzyıl yetecek kadar da yiyecek doldurulmasını ister. Karıncalar ise bunu aynen kabul ederler. Bu esnada savaşı durdurması için filler sultanının yanına gelen karıncaların en bilgini, en ulusu kırmızı sakallı topal demirci karınca bütün bunların bedelini filler sultanının ödeyeceğini söyleyerek kaçar ve uzaklaşır. Savaşın bitmesiyle beraber karıncalar derhal sarayın ve tahtın yapımına başlat. Şart koşulduğu üzere bir yıl içinde devasa bir saray yapılır. Mavi elmadan parlak bir taht da yapılır. Bu arada filler sultanı ulu kepezin yardımıyla hem karıncaların bu çalışkanlığından yararlanmak hem de

manevi olarak onları kendisine bağlamak için uzun uzun kafa yorar. Okullar kurulur, bu okullar sürekli olarak kendisini fil zanneden karıncalar mezun eder. Gazeteler, televizyonlar, radyolar sürekli olarak dünyadaki en büyük ve kahraman yaratığın filler sultanı olduğunu karıncaların da çok çalışarak bir gün fil olabileceğini söyler. Bütün bunlar karıncaların asla düşünmeye vakti kalmasın diye fillerin her biri için ayrı bir saray mavi elmastan bir taht, kendisi için ise daha büyük bir saray ve taht yapılmasını emreder. İstedikleri de aynen yapılır. Fakat filler sultanı ilk andan itibaren kafasına takılan soru nedeniyle sürekli rahatsızlık duymaktadır. Kırmızı sakallı total karınca ne durumdadır? Savaş esnasında zıplayıp kaçmıştır. Ancak öldü mü kaldı mı, kendisinden hiç haber yoktur. Ve bu karıncadan çok korkmaktadır. Başına ödüller koyar, arkasında saysız fil gönderir, bir hühdüder ordusu gönderir. Ancak bir türlü yaşayıp yaşamadığından emin olamaz. Kırmızı sakallı usta iste sadece üç tane yaveri ile beraber yıllarca kitap okumuş filleri nasıl alt edebileceklerini düşünmüştür. Karıncalar sayısızca defa fillere savaş açma teşebbüsünde bulunmuş ancak hepsinde de mağlup olmuşlar. Filler sultanının gazabı yüzünden daha fazla sömürülmüşlerdir. Kırmızı sakallı ise bir plan yapar tüm karıncaları bir araya getirir. Gündüz çalışırken gece filler sultanının sarayının etrafını ve altını sürekli olarak oyarlar. Sürekli zeminin altındaki toprağı boşaltırlar. Bittikleri gün ise kırmızı sakallı total karınca filler sultanına giderek onun dışarı çıkması için kışkırtır. Filler dışarıya çıktıklarında ise hepsi oyulan toprağı düşerek helak olurlar.

Filler sultanı ile kırmızı sakallı total karınca romanının içerisinde karıncaların nasıl sömürüldüğü, ezildiğı, karıncalar metaforu üzerinde toplumların nasıl asimile edildiğı, nasıl yozlaştırıldığı, nasıl benliklerinin unutulduğunu net bir şekilde görüyoruz. Bir dilin, o dili konuşan toplum için ne kadar önemli olduğunu emperyalist sistemin köleleştirmek istedikleri toplumlar üzerinde nasıl politikalar güttüğünü fil ve karınca savaşında açık bir şekilde görüyoruz. Filler sultanı ve filler emperyalist dünyayı sembolize ederken, karıncalar ezilen ve sömürülen toplumları sembolize etmektedir.

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

*Devrim ya
ruhunuzdadır
ya da hiçbir
yerde...*

dobirligi68

Devrimci Öğrenci Birliği - DÖB

DOBirligi